

2. Второто правно основание е изведено от превишаване и превратно упражняване на правомощията, както и от нарушение на правото на добра администрация, на принципа за състезателност и общия принцип „*patere legem quam ipse fecisti*“, доколкото Комисията не е предоставила данни, позволяващи, от една страна, да се установи дали е разгледала забележките, направени от консорциума, към който принадлежат жалбоподателите, и от друга страна, да се узнаят мотивите, поради които е отхвърлила тези забележки.

Жалба, подадена на 28 януари 2014 г. — Bank Refah Kargaran/Съвет

(Дело T-65/14)

(2014/C 135/55)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Bank Refah Kargaran (Техеран, Иран) (представител: J.-M. Thouvenin, avocat)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени Регламент за изпълнение (ЕС) № 1154/2013 на Съвета от 15 ноември 2013 година, доколкото засяга жалбоподателя;
- да отмени Решение 2013/661/ОВППС на Съвета от 15 ноември 2013 година, доколкото засяга жалбоподателя;
- да обяви за неприложим по отношение на него Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година;
- да обяви за неприложимо по отношение на него Решение 2010/413/ОВППС;
- при условията на евентуалност, да отмени регламента за изпълнение и решението, посочени в първите две части на настоящите искания, считано от 20 януари 2014 г.;
- да разпреди на Съвета да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си, жалбоподателят излага осем правни основания.

1. Първо правно основание, изведено от липса на мотиви, в нарушение на член 296 ДФЕС, доколкото регламентът за изпълнение, който включва жалбоподателя в списъка на лицата и образуванията, към които се прилагат ограничителни мерки, не посочвал изрично правното основание, на което е приет.
2. Второ правно основание, изведено от липса на правна основа, доколкото правната основа на обжалвания регламент за изпълнение била Регламент № 267/2012 ⁽¹⁾, който трябвало да бъде преценен като неприложим спрямо жалбоподателя, доколкото от една страна той е бил приет в нарушение на задължението за мотивиране, установено в член 296 ДФЕС и в нарушение на член 215 ДФЕС и от друга страна, неговият член 23, параграф 2, буква г), който представлявал правното основание за вписването на жалбоподателя в списъка в приложение IX към Регламент № 267/2012, нарушавал Договорите и Хартата на основните права на Европейския съюз.
3. Трето, четвърто, пето и шесто правно основание, изведени съответно i) от грешка при прилагане на правото, ii) от фактическа грешка и явна грешка в преценката, iii) от нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита и iv) от нарушение на принципа на пропорционалност.

4. Седмо правно основание, изведено от това, че член 20, параграф 1, буква в) от Решение 2010/413 ⁽²⁾, което представлявало правното основание на наложената на жалбоподателя санкция, трябвало да бъде обявено за неприложимо спрямо него, тъй като тази разпоредба противоречала на Договорите, на Хартата на основните права и на принципа на пропорционалност. Жалбоподателят изтъква, че решението да бъде вписан в списъка на лицата и образуванията, към които се прилагат ограничителни мерки трябва поради това да бъде отменено.
5. Осмо правно основание, изведено от това, че оспорената санкция била незаконосъобразна, считано от 20 януари 2014 г., след като Съветът бил признал на тази дата, че Иран е преустановил ядрените си дейности, които били причината за санкцията. Жалбоподателят изтъква, че поради това санкцията става безпредметна.

⁽¹⁾ Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година, относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1).

⁽²⁾ Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година, относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39).

Жалба, подадена на 31 януари 2014 г. — Франция/Комисия

(Дело T-74/14)

(2014/C 135/56)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Френска република (представители: E. Belliard, G. de Bergues, D. Colas и J. Bousin)

Ответник: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Общия съд:

- да отмени изцяло Решение на Европейската комисия № C(2013) 7066 окончателен от 20 ноември 2013 г. относно държавна помощ № SA.16237, приведена в действие от Франция в полза на Société Nationale Corse Méditerranée,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С жалбата си жалбоподателят иска отмяна на Решение C(2013) 7066 окончателен на Комисията от 20 ноември 2013 г., в което Комисията приема, от една страна, че остатъкът от помощта за реструктуриране, нотифицирана от френските компетентни органи на 18 февруари 2002 г., в размер на 15,81 милиона евро, и от друга страна, трите мерки, приведени в действие от френските власти през 2006 г. в полза на Société nationale maritime Corse Méditerranée (наричано по-нататък „SNCM“), а именно прехвърлянето на 75 % от SNCM за отрицателна цена от 158 милиона евро, увеличаването на капитала с 8,75 милиона евро, записани от Compagnie générale maritime et financière (наричано по-нататък „CGMF“), и авансът по текуща сметка в размер на 38,5 милиона евро представляват незаконосъобразни и несъвместими с вътрешния пазар държавни помощи. Поради това Комисията разпорежда те да бъдат върнати.

В подкрепа на жалбата си, жалбоподателят излага четири правни основания.

1. Първото правно основание е изведено от нарушение на правото на защита на жалбоподателя, тъй като Комисията отказала да възобнови официалната процедура по разследване след постановяване на Решението на Общия съд от 11 септември 2012 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия (T-565/08, все още непубликувано в Сборника).
2. Второто правно основание е изведено при условията на евентуалност, в случай че Общият съд приеме, че Комисията е постъпила правилно, като правилно не е възобновила официалната процедура по разследване след постановяване на Решението от 11 септември 2012 г., от нарушение на понятието за държавна помощ по смисъла на член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като Комисията приела, че мерките от 2006 г. трябвало да се квалифицират като държавна помощ по смисъла на тази разпоредба. Това основание се разделя на три части. Жалбоподателят смята, че Комисията е нарушила член 107, параграф 1 ДФЕС, тъй като:
 - приела, че прехвърлянето на 75 % от SNCM за отрицателна цена от 158 милиона евро трябвало да се квалифицира като държавна помощ и че условията на теста за частния инвеститор в случая не са изпълнени,